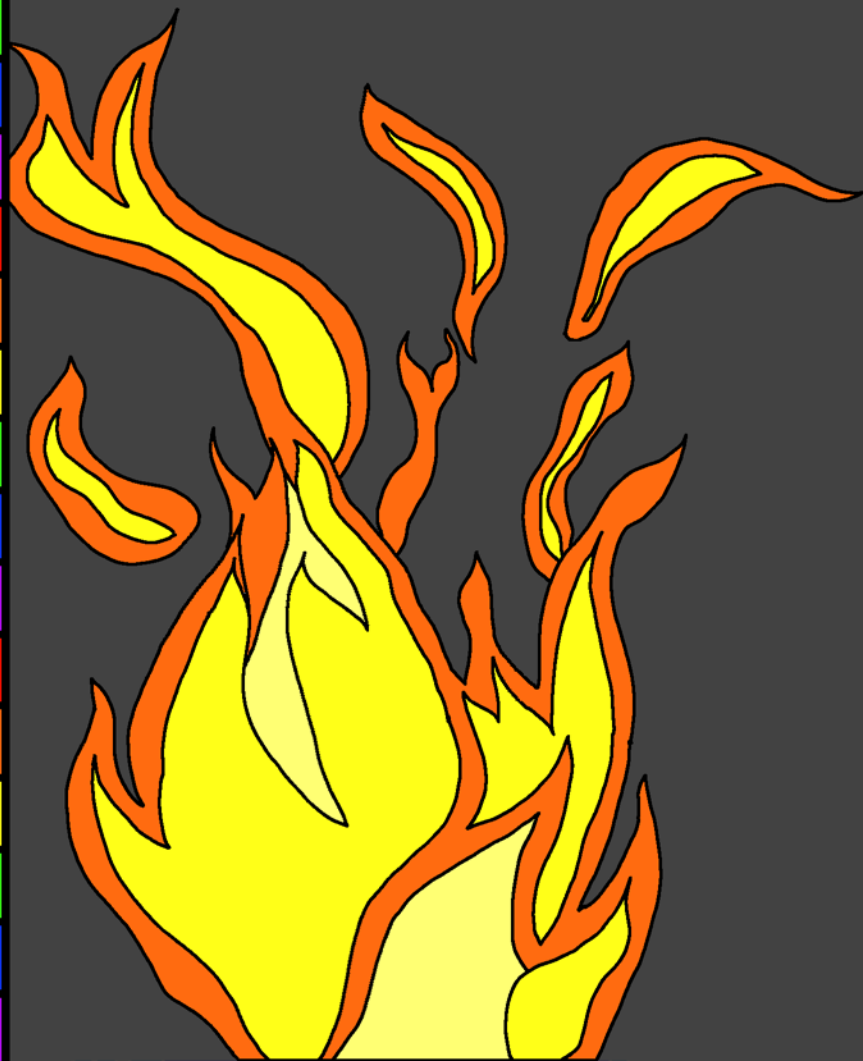

Китоби Муқаддас барои кӯдакон

Марди
оташин

Муаллиф: Edward Hughes

Рассом: Lazarus
Alastair Paterson

Адаптатсиякунанда: E. Frischbutter

Тарҷумон: Tajikistan Bible Society

Тартибдиҳанда: Bible for Children
www.M1914.org

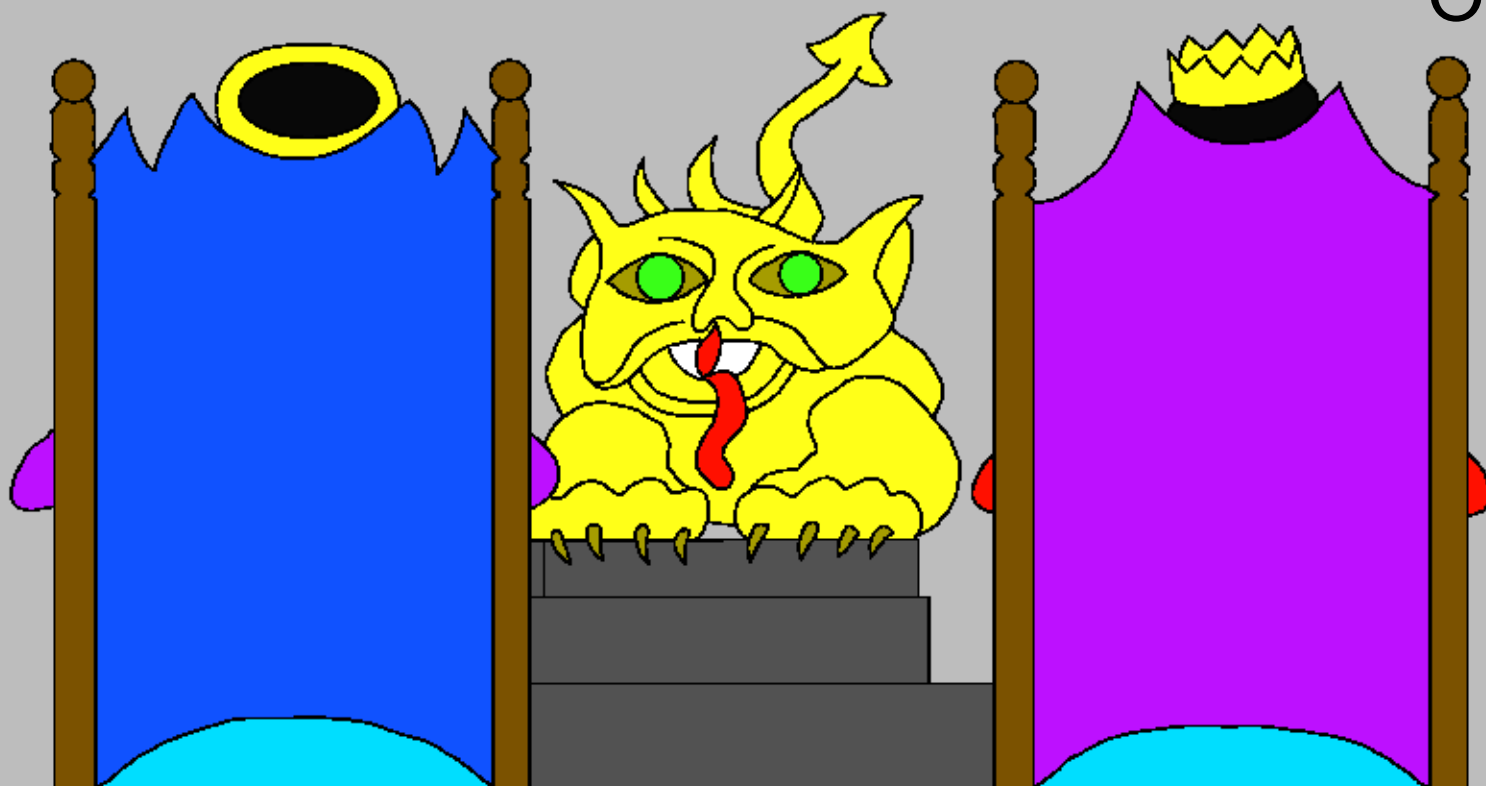
©2022 Bible for Children, Inc.

Литсензия: Шумо ҳақ доред, ки ин ҳикояро нусхабардорӣ ё
чоп кунед, аммо ба фурӯҳтан иҷозат надоред.

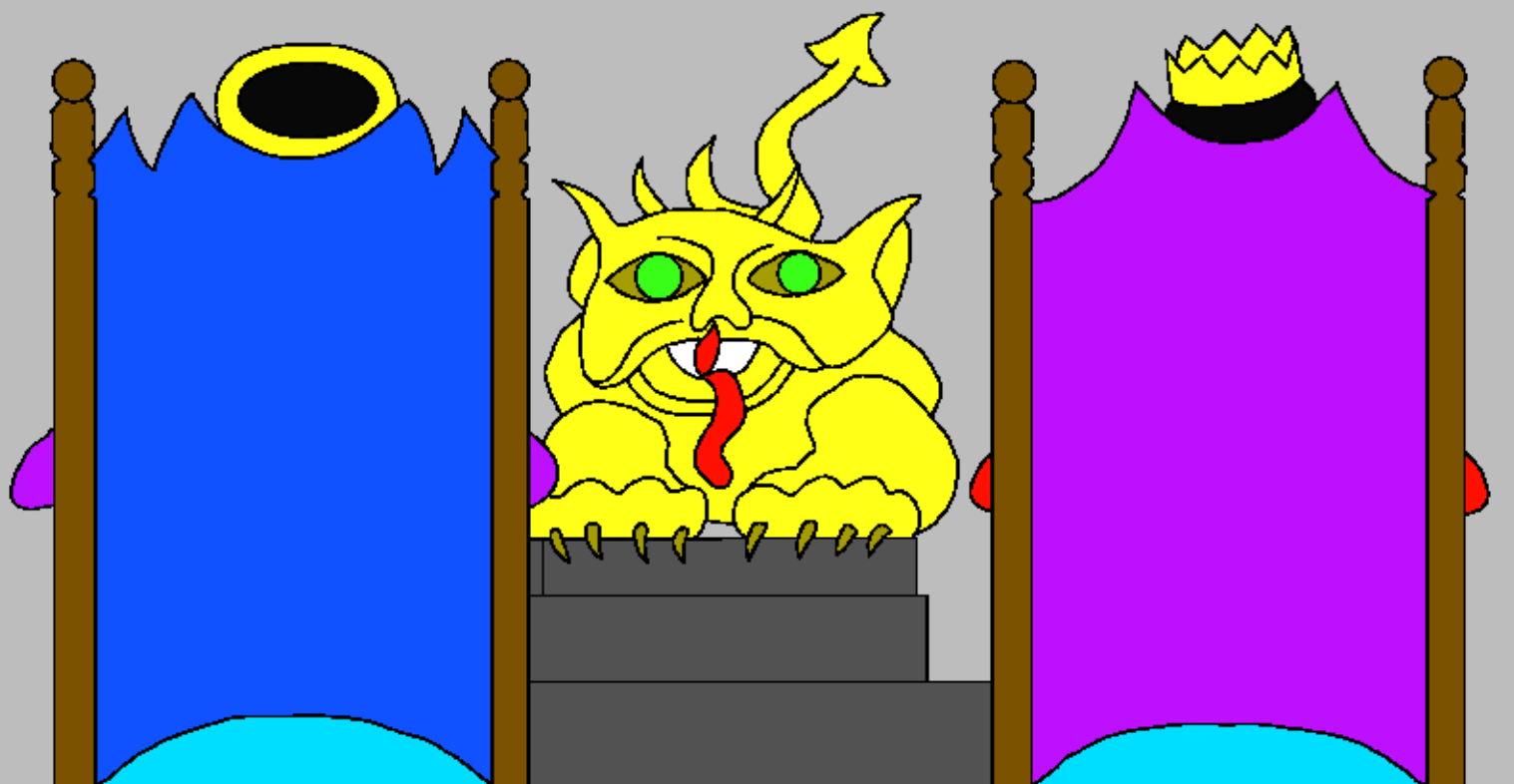

Барои Исроил ҳама чиз бад менамуд. Шоҳу
малика Худоро бад медиданд. Ин чӣ қадар
намунаи бад аст! Базудӣ одамон низ Худоро бад
диданд ва худоёни дурӯғинро ибодат намуданд.

Оё ягон кас
Худоро
дӯст
медошт?

Бале, дар он ҷо чанд нафар ибодаткунандагони
вафодор буданд. Рӯзе Худо ба яке аз онҳо ки Илёс
ном дошт, гап зад.

Сипас Илӛс ба шоҳи бадкор Аҳоб гуфт: “Ба номи Худованд Худои Исроил, то ман фармон надихам, чанд сол на шабнам мебораду на борон!” Ин маънои қаҳтиро дошт. Худо намегузорад, ки халқаш бадкориҳои худро давом диҳанд.

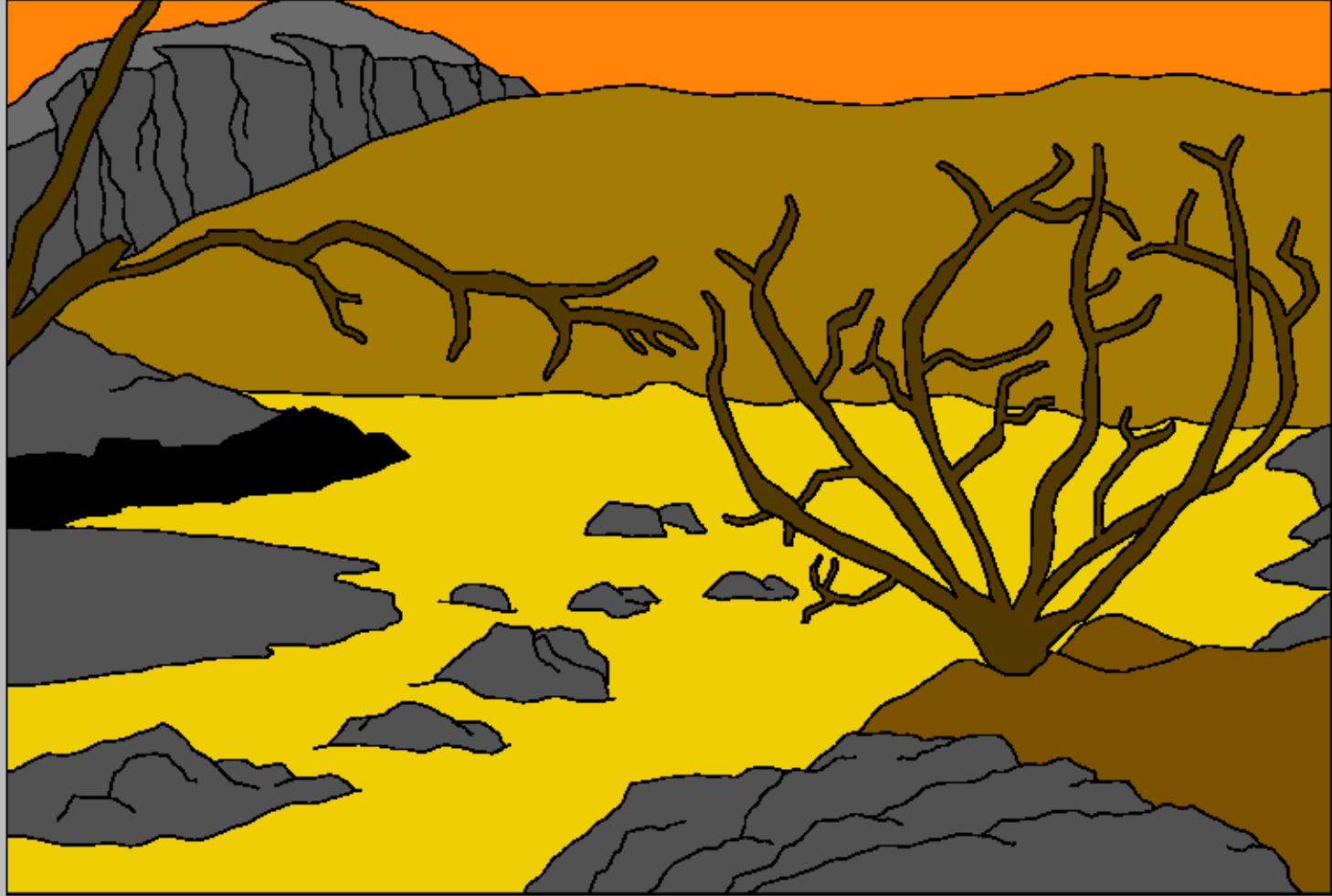

Баъди огоҳӣ
додани шоҳ,
Худо Илёсро
ба як ҷойи
ороми
мамлакат

фиристод. Илёс дар он ҷо, дар канори дарёча
интизор буд. Худо зоғонро фиристод, то ба Илёс
хӯрок баранд. Онҳо ҳар саҳару ҳар бегоҳ нону
гӯшт меоварданд. Илёс аз дарёча об менӯшид.

Пас аз
чанд вақт
оби дарёча
хушк шуд,
зеро дар он
сарзамин
борон
наборида
буд.
Суханони
Худо иҷро

мешуданд. Дар тамоми сарзамин об намерасид.
Ҳосил намерӯид ва одамон гурусна буданд.
Эҳтимол, Илёс хавотир шуда бошад, ки акнун ки
оби дарёча хушк шуд, ҳоли вай чӣ мешавад.

Худо ба Илӑс гуфт: “Хеста ба шаҳраки Сорэфот рав ва дар он ҷо зиндагӣ кун. Ман ба бевазане

фармон додаам, ки туро таъмин кунад”. Худо эҳтиёчи хизматгори Худо медонист. Вале барои таъмин кардан воситаи аҷибе буд. Илӑс хоксорона ба Худо

итоат намуд. Вақте ки Илӑс ба Сорэфот расид, бевазане дар назди дарвозаи шаҳрак ҳезум мечинд.

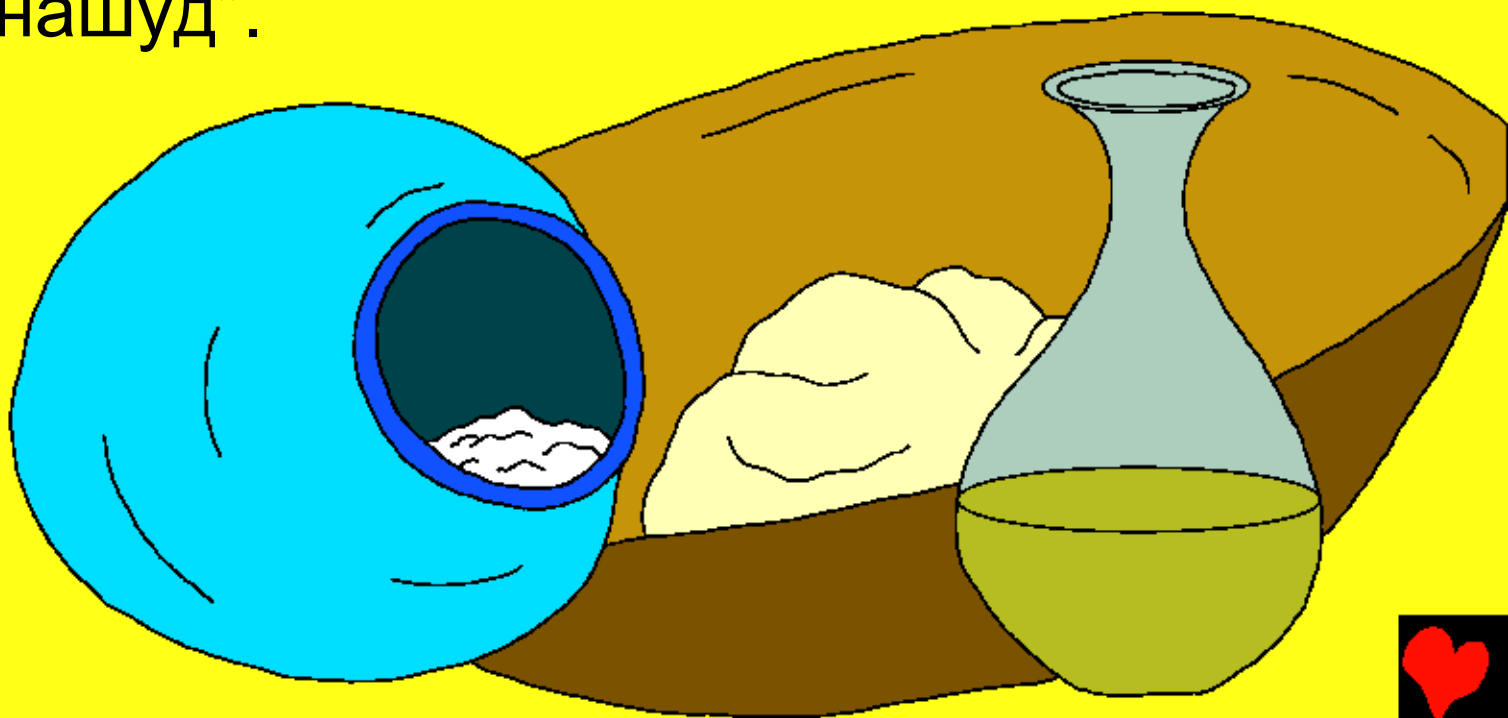
Илӓс ба зан гуфт:
“Илтимоc, дар косае
барои ман камтар об
биӓр. Илтимоc, як
бурда нон ӓам биӓр”.
Бевазан ӓавоб дод:
“Ман ноне надорам.
Танӓо дар зарфе як
каф орд ва дар
кӯза
каме
равған
дорам”.

Мутаассифона, зан
ба пайғамбар гуфт,
ки вақте ин чизӓо
тамом мешаванд,
ӯву писараш
аз гушнагӣ
мемиранд.

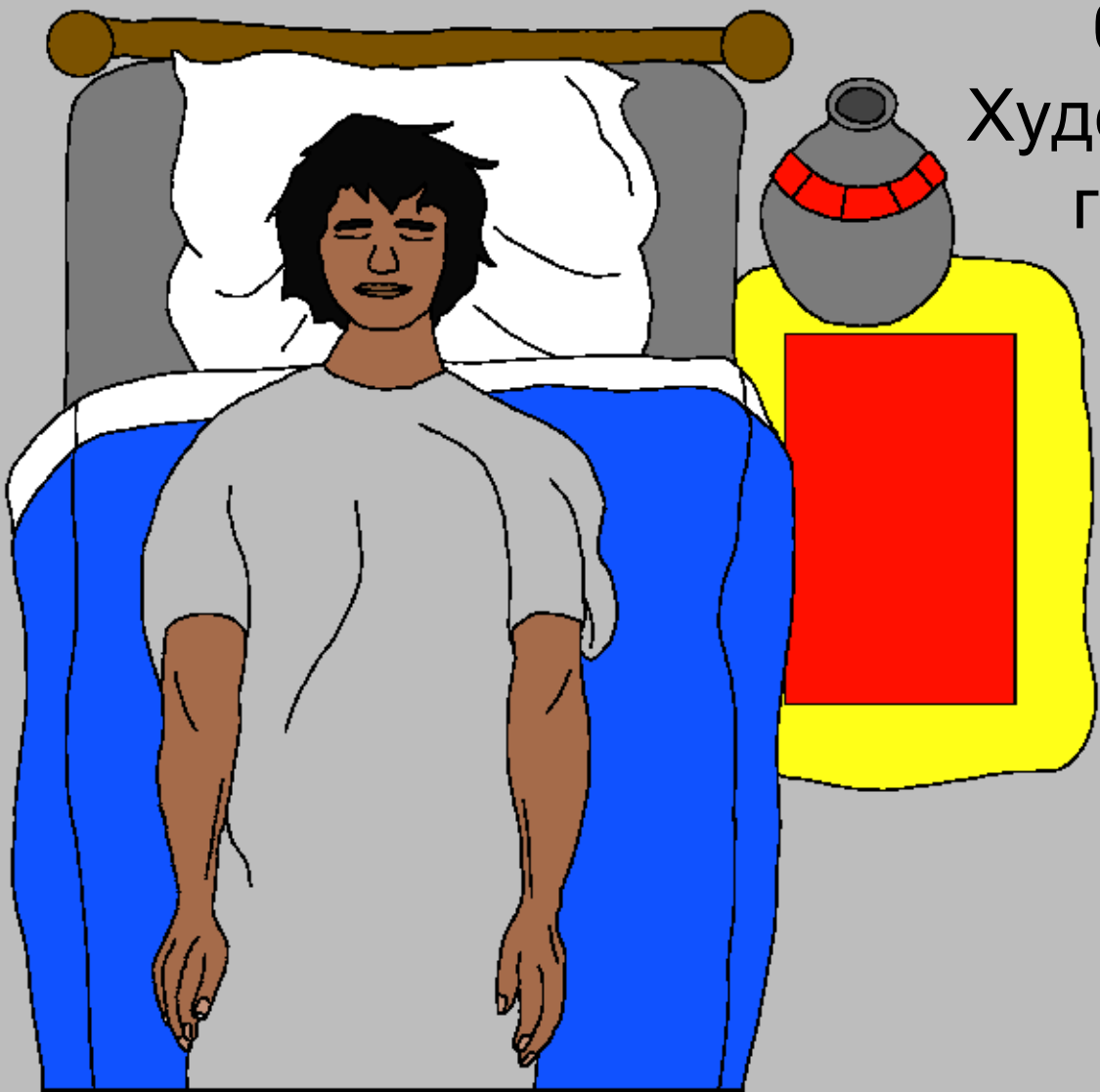

Илӗс гуфт: “Натарс, аввал аз он барои ман як кулча пухта биёр. Баъд барои худату писарат паз. То вақте ки Худованд ба замин борон нафиристад, орд ва равған тамом нахоҳад шуд”. Барои ба амал омадани ин, Худо бояд муъҷизае мекард. Ӯ чунин кард! Зан ва писараш чанд муддат хӯроки доштанд, зеро орди зарф тамом нашуд ва равғани кӯза хушк нашуд”.

Илӗс бо онӗо зиндагӗ мекард. Рӯзе ӗодисаи
ғамгине рӯй дод. Писари бевазан мурд.

Илӗс ӗасади писарӗаро бардошта ба болохона

баровард. Баъд ба
Худованд фарӗд карда
гуфт: “Эй Худованд,
Худои ман, дуо
мекунам, ки бигзор
ӗони ин бача бар
ӯ баргардад!”
Ин ӗӗ хел дуои
ғайриимкон аст!

Худованд овози Илёсро шунид ва ҷони кӯдак бар ӯ баргашт. Писарча аз нав зинда шуд. Ҳангоме ки Илёс кӯдакро гирифта, ба модараш дод, зан гуфт:

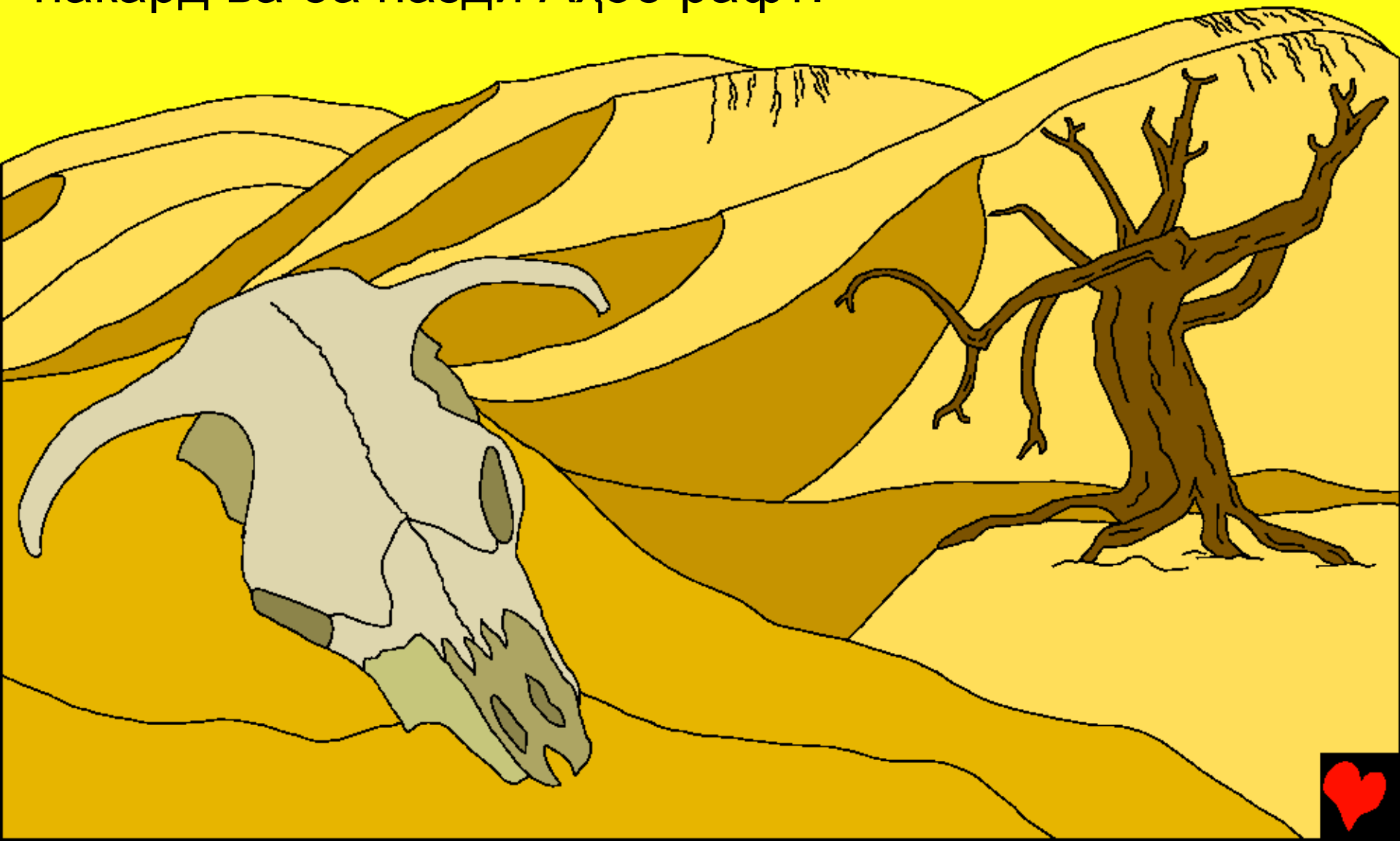
“Акнун ман медонам, ки Худованд дар ҳақиқат ба воситаи ту сухан меронад”.

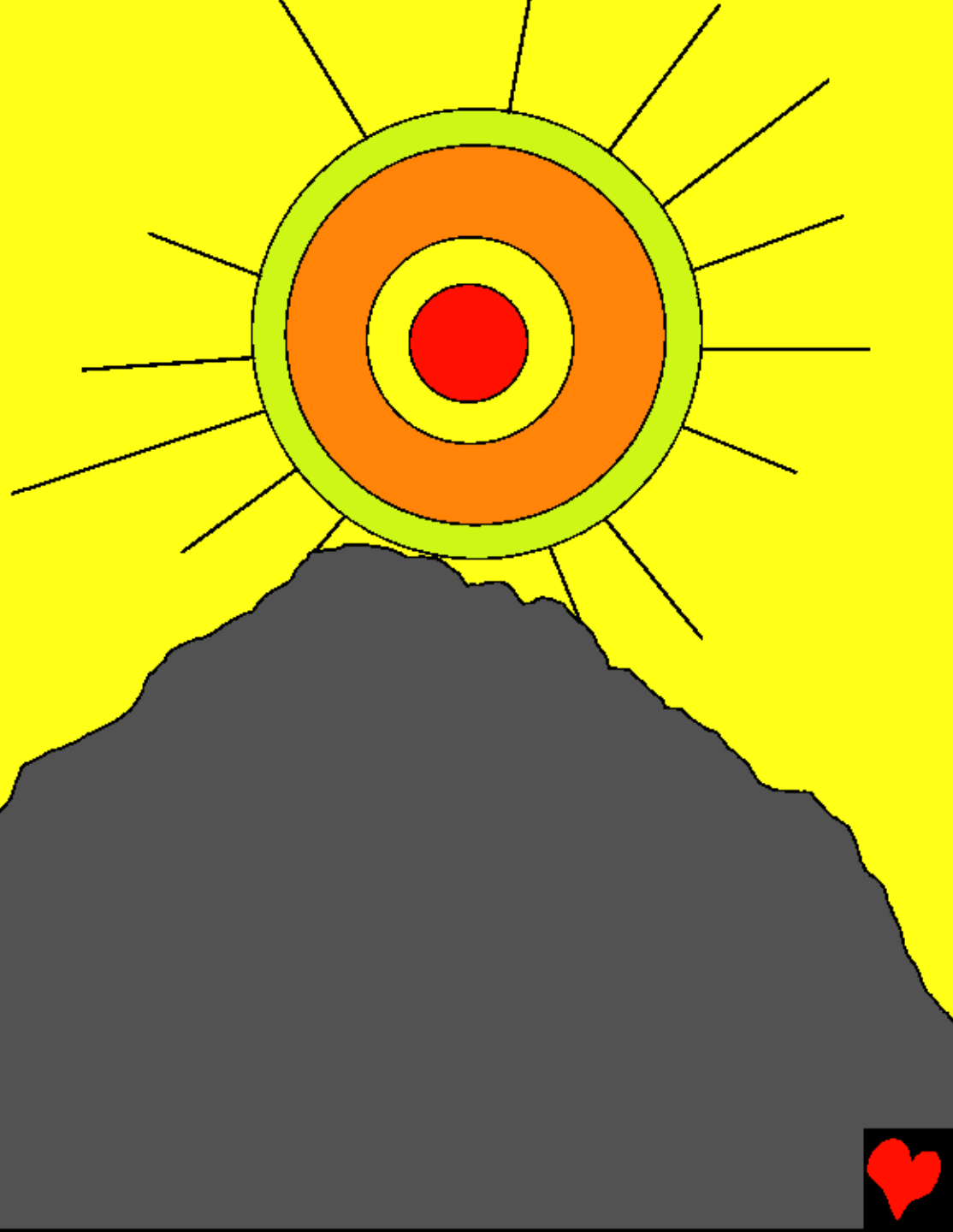
Баъди се сол, Худо Илёсро ба назди шоҳ
фиристод, то “Ман ба замин борон мефиристам”
гӯяд.

Ба назди Аҳоб? Зани вай Изобал аллакай сад
пайғамбари Худоро кушта буд. Вале Илёс баҳс
накард ва ба назди Аҳоб рафт.

Вақте ки ду мард
вохӯрданд, Илёс ба
Аҳоб пешниҳод
намуд, ки тамоми
исроилиён ва 850
пайғамбари
дурӯғинро ҷамъ
кунад. Дар кӯҳи
Кармил, Илёс ба
одамон гуфт: “Агар
Худованд, Худо
бошад, Ӯро
пайравӣ
кунед”.

Илӗс җамчун ҡурбонӣ ду барзаговро тайӗр карда буд. Вале барои даргирондани онҗо, оташро истифода бурдан мумкин набуд. “Шумо ба худои худ дуо кунед. Ман бошам, ба Худованд дуо мекунам. Худое, ки дар җавоб җезумро оташ мезанад, Худо аст!” — гуфт ӯ. Одамон чунин җавоб доданд: “Дуруст гуфтӣ”.

Пайғамбарони дурӯғин аз саҳар то шом ба худоёни дурӯғинашон дуо карданд. Онҳо частухез карда рақсиданд ва то хуншор шуданашон худро бо корд буриданд. Аммо оташе набуд.

Сипас Илӧс җезум
ва җурбониро ба об
тар намуда дуо
кард: “Эй Худованд!
Маро шунав, то ин
одамон донанд, ки
Ту, эй Худованд,
Худо җастӣ...” Он
гоҳ Худованд оташ
фиристод. Он
барзагову җезум ва
җурбонгоҳи
сангинро сӯзонд.

Вақте ки одамон инро диданд,
“Худованд, Худо аст!” гуфта фарёд
заданд. Илёс фармон дод:
“Пайғамбарони Баалро дастгир кунед!
Ягонтои онҳоро гурехтан намонед!”
Он амалеро ки шоҳ Аҳоб ким-кай
бояд

мекард, Илёс иҷро
намуд. Ӯ пайғамбарони
дурӯғинро
кушт.

Баъд хизматгори Худо
ба Аҳоб гуфт, ки ҳозир
борон меборад. Базудӣ
абри хурде пайдо шуд. Оё
борон меборад? Баъди
зиёда аз се соли хушксолии
марговар?

Баъди як дам осмон
аз абру шамол сип-
сиёҳ шуду борони
сахт борид. Худо
борон фиристод. Ў
ба одамон нишон
дод, ки Илёс ба
онҳо ҳақиқатро
мегуфт. Худо
нишон дод, ки танҳо
Ў, Худои ҳақиқӣ аст.

Ба фикри шумо шоҳ
Аҳоб, Худо ва
хизматгори ӯ, Илёсро
эҳтиром кард? Не!
Баръакс Изобал
Илёсро куштани шуд,
аммо вай гурехт. Дар
охир Аҳоб дар ҷанг
мурд ва хизматгорон
Изобалро аз девори
баланди қаср тела
доданд. ӯ ба сангҳои
поён зада мурд.

Бо Илёс чӣ ҳодиса рӯй
дод? Рӯзе Худо ароба ва
аспоне фиристод, ки ҳар ду
оташин буданд. Сипас Илёс,
пайғамбари оташин дар гирдбод
ба осмон баромад.

Марди оташин

Ҳикоя аз Каломи Худо

1 Подшоҳон 17-19,
2 Подшоҳон 2

“Ошкор шудани Каломи Ту равшани
мебахшад”. Забур 119:130

Хотима

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас дар бораи Худои аҷоибӣ мо нақл мекунад, ки моро офаридааст ва мехоҳад, ки мо Ӯро шиносем.

Худо корҳои бади моро медонад ва онҳоро гуноҳ меномад. Ҷазои гуноҳ марг аст, аммо Худо туро саҳт дӯст медорад. Барои ҳамин Худо Писари ягонааш, Исои Масеҳро фиристод, ки ҷазои гуноҳҳои туро ба Худ гирифта, дар рӯи салиб меҳкӯб шуда мурад. Баъд Исо гашта зинда шуду ба осмон рафт! Агар ту ба ин бовар карда, ба Исо имон биёри ва аз Ӯ хоҳиш кунӣ, ки гуноҳҳоятро бахшад, Ӯ гуноҳҳоятро мебахшад! Ӯ ба вучуди ту даромада, дар қалби ту зиндагӣ мекунад ва ту ҳамеша ҳамроҳи Ӯ хоҳӣ буд.

Агар бовар кунӣ, ки ин рост аст, ба Худо гӯй:

Исои меҳрубон, ман бовар мекунам, ки Ту Худо ҳастӣ, аммо шакли инсонро ба Худ гирифтӣ, ки ба ҷои мани гунаҳкор ҷон диҳӣ. Ту гашта зинда шудӣ ва ҳоло ҳам зинда ҳастӣ. Илтимос ба ҳаёти ман биё ва гуноҳҳои маро бахш, то ки ҳаётам нав шавад ва рӯзе пеши Ту рафта, то абад бо Ту бошам. Ба ман ёри деҳ, ки ҳамчун фарзанди Ту ба гапҳои Ту гӯш карда, барои Ту зиндагӣ кунам. Омин.

Ҳар рӯз Китоби Муқаддасро хонда, бо Худо сӯҳбат кун!

Юҳанно 3:16

